

οἵτινες στρέφονται περί αὐτὸν ὡς οἱ τοῦ ἡμετέρου συστήματος περί τὸν ἥλιον, καὶ ἕκαστος πάλιν πλανήτης ἔχει ὄχι μόνον ἓνα δορυφόρον, ὡς ἡ ἡμετέρα γῆ τὴν σελήνην, ἀλλὰ πολλοὺς πολλὰκις, διὰ τῶν ὁποίων φωτίζεται κατὰ τὴν νύκτα». —Καὶ τολμᾶτε, εἶπεν ἡ κυρία, νὰ ἐκφέρητε χωρὶς φόβον, χωρὶς αἰσχύνην τὴν βλασφημίαν ταύτην; —Βλασφημίαν καὶ ποίαν; ἠρώτησα ἀπορών. —Ἐπιμένετε, μοὶ εἶπε μετὰ δυσαρρεσκείας πλέον, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἕτεροι ἥλιοι; —Δὲν δύναμαι, κυρία μου, νὰ ἀρνηθῶ μίαν ἀλήθειαν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἐξηκριβωμένην, ἀπῆντησα». Ἡ κυρία ἠγέρθη μεθ' ὀργῆς καὶ ἔσπευσε νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἡ ὀργή, ἡ ἀγανάκτησις καὶ ἡ ταραχὴ τῆς ἐφάνιντο διὰ τοῦ καταπορφύρου προσώπου τῆς καὶ τῶν κατώχρων χειλέων τῆς. Δὲν ἠθέλησεν οὐδὲ νὰ φάγῃ, καὶ ψεύγουσαν τὴν ἡκούσαμεν ψιθυρίζουσαν, —Θεέ μου! ὁποία ἀσέβεια! ὁποία βλασφημία!

Μία ἀλήθεια ἐξηκριβωμένη, καθαρὰ ἐπιστημονικὴ ἐχαρακτήρισθη ὑπὸ τῆς δεισιδαιμονίας ὡς ἀσέβεια καὶ βλασφημία! Ἄλλ' ἐρωτῶ ὑμᾶς, δὲν θαυμάζετε τὸν Γουτεμβέργην ἐφευρόντα τὴν τυπογραφίαν, τὸν Διδότου τὸν χάρτιν, τὸν Κολόμβον τὴν Ἀμερικὴν, τὸν Φούλτωνα τὰ ἀτμοκίνητα, τὸν Ἐδισῶνα τὴν λυχνίαν τοῦ μέλλοντος; Ὅπως ὅμως θὰ ἦτο ὁ θαυμασμὸς ὑμῶν, εἴν πάντα ταῦτα ἐχρεωστοῦντο εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν ἑνὸς μόνου ἀνδρός;

Στρέψατε πρὸς τὸν οὐρανὸν, παρατηρήσατε τὴν πληθὺν ἐκεῖνην τῶν κόσμων, ἢν ὁ Ὑψιστος διεσκόρπισεν ἐπὶ τοῦ ἀπείρου! Ὅποια τὰ αἰσθήματα ὑμῶν! Ὅπως ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἐκπληξίς; Ἀλλ' ἂν εἶς ἐκ τῆς ἀπλῆς θεωρίας τοῦ πολλοστοῦ μόνον τῶν θαυμασίων τοῦ οὐρανοῦ ὑπὸ τοιούτων κατεχρήσθη αἰσθημάτων, ὅποια ἄρα εἶνε τὰ αἰσθήματα τοῦ ἐπιστήμονος, ὅστις δύναται νὰ γνωρίσῃ περισσώτερον τὰ μυστήρια ταῦτα! Ἀπερίγραπτος εἶνε ἡ συγκίνησις, ὁ θαυμασμὸς, ἡ ἐκπληξίς αὐτοῦ, ὅταν αἴφνης εὑρεθῇ ἀπέναντι τῶν ἀναριθμητῶν ἐκεῖνων ἡλίων, σεληνῶν καὶ ἀστέρων, τῶν ὁποίων τὴν ὑπαρξίν οὔτε κἀν ὑποπεύσατε ὑμεῖς.

Αὐξάνει ὁ θαυμασμὸς αὐτοῦ λοιπὸν πρὸς τὸν Θεόν, κρατύνεται ἡ πίστις, ἡ λατρεία αὐτοῦ ἢ καταστρέφεται;

I. ΓΑΛΑΤΗΣ

ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΗΣ ΚΑΚΗΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣ

Ὁ Σωφρόνιος συνετὸς διδάσκαλος, δὲν ἐπέτρεπεν οὔτε εἰς τοὺς ἡλικιωθέντας υἱοὺς αὐτοῦ καὶ θυγατέρας νὰ συναναστρέφονται μετ' ἐκεῖνων ὧν ἡ διαγωγὴ δὲν ἦτον ἀγνή καὶ εὐθεία. — Ἀγαπήτῃ πατέρ, εἶπεν ἡ εὐγενὴς Εὐλαλία εἰς αὐτὸν μίαν ἡμέραν, ὅταν τῇ ἀπηγόρευσε, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, νὰ ἐπισκεφθῇ ματαίωφρονά κόρην, θὰ μᾶς νομίζετε παιδιὰ εἴαν φαντάζεσθε ὅτι θὰ ἐκτεθῶμεν εἰς κίνδυνον διὰ τούτου». — Ὁ πατὴρ ἔλαβε σιωπῶν ἐσβεσμένον ἄνθρακα ἐκ

τῆς θερμάστρας, καὶ τὸν ἐπλησίασεν εἰς τὴν θυγατέρα του. «Δὲν σὲ καίη, παιδί μου, πάρε το». — Ἡ Εὐλαλία τὸ ἐπράξε καὶ ἰδοὺ αἱ ὠραῖαι καὶ λευκαὶ αὐτῆς χεῖρες ἐλερώθησαν καὶ ἐμαύρισαν, τὸ αὐτὸ δὲ ἐπαθε καὶ ἡ λευκὴ αὐτῆς ἐσθῆς.

«Ἀλλὰ χρειάζεται προσοχὴ ὅταν πιάνωμεν ἄνθρακα», εἶπεν ἡ Εὐλαλία, θυμωθεῖσα.

«Ναὶ ἀληθῶς, εἶπεν ὁ πατὴρ, βλέπεις τέκνον μου, οἱ ἄνθρακες ἐτι καὶ ὅταν δὲν καίουν, μαυρίζουν· οὕτω συμβαίνει καὶ μετὰ τὴν συναναστροφὴν τῶν κακῶν».

Τὸ δημόσιον χρέος τῆς Νέας Ζηλανδίας ἀνέρχεται εἰς 24,543,303 λίρ. στερ. ἡ δὲ ἐτήσια πληρωμὴ τόκων εἰς 1,083,943 λίρ. Τοῦτο βεβαίως εἶναι ὑπέρογκον ποσὸν διὰ πληθυσμὸν τοσοῦτον μικρόν. Μέγιστα ποσὰ ἐλήφθησαν πρὸς κατασκευὴν σιδηροδρόμων καὶ ἄλλων δημοσίων ἔργων. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ν. Ζηλανδίας ἀνέρχεται εἰς 412,000 κατοίκους. Τὰ δάνεια ὅμως ταῦτα ἐγένοντο πρὸς δαπάναν παραγωγικὰς. Τὸ χρέος ἑνὸς κράτους ὅταν γίνεται πρὸς αὐξήσιν τῆς συγκοινωνίας καὶ ἄλλα δημοσία ἔργα χρήσιμα εἰς ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας δὲν εἶναι κυρίως χρέος. Τὸ δανείζεσθαι χάριν στρατιωτικῶν μέτρων εἶναι δαπάνη οὐδεμίαν παραγωγὴν φέρουσα ἐντεῦθεν χρεὴν τοιαύτης φύσεως εἶναι ὀλέθρια εἰς τὰ κράτη.

Τὸ κλίμα τῆς Ν. Ζηλανδίας εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοὶ αἰφνίδιοι μεταβολαὶ συμβαίνουσι. Βροχὴ καὶ ἥλιος διαδέχονται ἄλληλα ἀδιακρόπως.

ΤΟ ΚΑΝΙΣΤΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΜΑΪΟΥ

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ ἄνθη εἶνε τρόπαν τινὰ βαθεῖα ἐκδήλωσις τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης. Εἶνε ἐν αἰσθημα τοσοῦτον λεπτὸν, τοσοῦτον ἄγιον, ὥστε τολμῶμεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι πᾶς, ὅστις θαυμάζει καὶ ἀγαπᾷ τὰ ἄνθη, ἀδύνατον εἶνε νὰ μὴ σέβηται καὶ λατρεύῃ τὸν Θεόν! Τὸ ἄνθος εἶνε τὸ λεπτότερον, τὸ εὐγενέστερον, τὸ τρυφερότερον, τὸ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστον τῶν ἐν τῇ φύσει δημιουργημάτων. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι καθὼς καὶ οἱ Ῥωμαῖοι καὶ τὰ πλεῖστα ἔθνη τῆς γῆς ἀπέδωκαν θεῖαν λατρείαν καὶ ἄπειρον σεβασμὸν πρὸς τὰ ἄνθη. Φαῖδροι καὶ μειδιῶντες ἐχαιρέτων ἐκάστοτε τὴν ἐποχὴν τῶν ἀνθῶν, ὡς τὸν χρόνον, καθ' ὃν γίνεται ἡ ἀνανέωσις τῆς ζωῆς, τῆς φύσεως καὶ τῆς εὐθυμίας.

Τὸ ἄνθος εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ ἡμετέρου βίου· εἶνε τὸ σύμβολον τῆς ἀθωότητος· ἡ ἀγάπη λοιπὸν πρὸς τὰ ἄνθη εἶνε νόμος τῆς φύσεως, εἶνε φόρος εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν καὶ πᾶσα εὐγενής, πᾶσα ἀγαθὴ καὶ γενναία καρδιά ἀγαπᾷ καὶ λατρεύει τὰ ἄνθη.

Ἡ μικρὰ Ἰουλία, ὡς μία ἐκ τῶν ἀγαθῶν τούτων φύσεων, πλήρης χαρᾶς ἀπεριγράφτου ἐχαιρέτησε τὰς πρῶτας ἀκτῖνας τοῦ φωτός, τὸ πρῶτον φῆλημα τοῦ Μαΐου, ὅστις ἀνθοστεφῆς καὶ χαρωπῆς βλίνει βραδέως,

σκορπίζων άνθη και διαχέων άρώματα, και τὰ μαγευτικά και άπειρα του οποίου κάλλη έψαλλον διά του παθητικού και γλυκυτάτου αυτών άσματος αι άηδόνες και εξύμνει ή φύσις άπασα.

Ως ουράνιος δέ άγγελος, ως άλλο χειρουμεν, επέτα από άνθους εις άνθος συνέλεγε μεταξύ αυτών τὰ ωραιότερα, τὰ ζωηρότερα, τὰ ευωδέστερα και επλήρωσεν εν ωραϊον κάνιστρον, όπως τῆ ειγε δωρήσει ο πατήρ της. Τουτο ήτο αληθές φυτοκομειον! Άνη λευκά, πορτοκαλλοχροα και πρασινωπα, έτι δέ ίσχροα, βαθυκύανα και ροδόχροα ευρισκί τις άνάμίζ κείμενα, τὰ δέ τριπονά μύρα των ίάκμων, των κρίνων ήνωμένα με τὰ άρωματώδη μύρα των ρόδων τῆς πασχαλίας και άλλων μυριπόων άνθων!

Αχ! μήτηρ μου, ανερώνει ή Ιουλία, όσακις έστρεφε τό βλέμμα προς τό κάνιστρον, πόσον εινε ωραία!

ραιοτέραν συλλογήν, να καταστήσω ωραιότερον τό κάνιστρον μου.

Ένθου μου λοιπόν κόρη μου, ειπε προς την Ιουλίαν ή μήτηρ της, την πράξιν σου ταύτην και μη λησμονήτης ποτέ, ότι και ο βίος του ανθρώπου ομοιάζει προς μέγαν πολυκνή κήπον, εις τον όποιον όμως αντί άνθων μαραινομένων και προσκαιρου καλλονῆς εινε εσπαυμένα άνθη άμάραντα και αιωνίου ωραιότητος: όταν γεννάται ο άνθρωπος εισέρχεται εις τον κήπον αυτόν. Ο Θεός του δίδει την άδειαν να εκλέξη όσα θέλει από τα ωραία εκείνα άνθη και ό,τι άλλο επιθυμήσει εις αυτού.

Πόσον άνόητος, Ιουλία μου, πόσον άθλιος και αξιολύπητος ειναί ο άνθρωπος εκείνος αν περιφρονών τὰ ευώδη και τρυφερά άνθη προτιμήση ακάνθας και ξηρά χόρτα; Πόσον δέ απεναντίας φρόνιμος, πόσον επαινε-

Το κάνιστρον τῆς πρώτης Μαΐου.

πόσον ευωδιάζουσι! — Ναι, τέκνον μου, έλεγεν ή μήτηρ της. Άλλά κόρη μου την ήρώτησεν, πόσον ωραιότερα δά ήσαν, εάν δέν έμαραινόντο;

Εις την άνάμνησιν ταύτην ή Ιουλία μεθ ακρουδρέκτους οφθαλμούς παρετήρησε τό κάνιστρον. Άλλά διατί, μήτηρ μου, ήρώτησεν, ο Θεός, όστις έχει τόσο μεγάλην δύναμιν, όστις εινε τόσο αγαθός, δέν έποίησε τὰ άνθη άμάραντα; — Διότι κόρη μου, απήντησεν ή μήτηρ της, μόνον τον άνθρωπον ήθέλησε να αναδείξη ανώτερον πάντων των δημιουργημάτων του, και διά τουτο μόνον αυτόν έστόλισε με ψυχην λογικην ζήθνατον. Άλλά δέν μαι λέγεις, διατί επροτίμασας τὰ άνθη ταύτα και δέν έλαβες οποιαδήποτε έτυγον έμ-

πρός σου.

πός εινε, εάν προτιμήση τὰ ποικιλόχροα, τὰ ζωηρά και ευώδη άνθη;

Ο πρώτος κόρη μου, εις τον κόσμον δά ζήση δυστυχής, διότι αι ακανθαι και τὰ ξηρά χόρτα, τὰ όποια έλαβεν, εινε κακία, και όποια καθιστώσι τον άνθρωπον δυστυχῆ και μισητόν εις τους ανθρώπους και εις αυτόν ακόμη τον Θεόν: ο δεύτερος εξ εναντίας δά ήνε ευτυχής: επ' αυτού δά ήνε ή χάρις και ή ευλογία του Θεού: δά τιμᾶται και δά αγαπᾶται παρά πάντων, και όταν ο Θεός τον καλέση εις τους ουρανούς, δά ζῆ ευδαιμων μεταξύ των άγιων και των αγγέλων!

Μιμήθητι τον δεύτερον, αν θέλης να καταστής ευτυχής ζ να οδηγῆ ο Θεός τὰ βήματά σου. I. Γ.